

тичай за хляб, сине. По-скоро? Аа... Не бива тѣй, не бива тѣй...

Босият Митко полетява като стрела към къщи. Но повече от десетина деца и момичета тичат в разни посоки все за хляб.

— Оставете — намесва се Къню кръчмаринът. — Дайте го тук, аз ща го нахраня. Той хляб не яде. Радуш, доведи го, имам месо.

Балкан не се отделя от Радуш и върви близо до него. Веички подир тях тръгват към кръчмата. Къню изнася голям кървав къс месо и го подава на кучето. Балкан бързо и шумно яде, подига от време на време очи и гледа Къня. Любов и скръбно добродушие се четат в погледа му. Изглежда, че той отколе не е ял. Къню изнася и друго парче.

— Яж, Балкан, яж, братко! — кани го той. — Още има, не бой се.

— Къню, как те гледа само... Малее... Май и от тебе иска да си поотхапе. Не те е забравил още!

Това е Радуш, който захваща вече да ревнува.

— Нека ме изяде, ако иска, — отговаря Къню. Нали си е дошел...

Мръкна се, но никой още не мисли да си ходи. Спорят, изказват се всевъзможни предположения. Ако Балкан е дошел, сигурно е, че той е бил заедно с войниците, оставил ги е и е дошел по-напред. И може би те не